

Устодони кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷик барои ихтисосҳои ғайрифилологӣ

Кабиров Шаҳбозбек–номзади илми филология, профессори кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

12-уми августи соли 1944 дар ноҳияи Москваи вилояти Кӯлоб (ҳоло ноҳияи Шамсиддин Шохини вилояти Хатлон) таваллуд шудааст.

Соли 1963 мактаб-интернати «Коммунизм»-и деҳаи Саричашма ва соли 1968 факултети филологияи Университети давлатии Тоҷикистон ба номи В.И. Ленин (ҳоло Донишгоҳи миллии Тоҷикистон)-ро бо дипломи аъло хатм кардааст.

Аз соли 1968 то ҳол дар донишгоҳи мазкур ба сифати ассистент, муаллими калон, дотсент ва профессор фаъолият намуда истодааст.

Дар ин муддат соли 1969 дар сафи Кувваҳои Мусаллаҳи Иттиҳоди Шӯравӣ ва солҳои 1973-1976 ва 1979-1983 дар Ҷумҳурии Исломии Афғонистон хизмат ва ифои вазифа намудааст.

Соли 1979 рисолаи номзадиро дар мавзӯи «Хусусиятҳои лексикӣ «Таърихи Бадахшон» дифоъ кардааст. Се нафар унвонҷӯ тахти роҳбарии ӯ рисолаи номзадӣ ҳимоя намуда, се нафари дигар машғули иншои рисола мебошанд. Аз соли 1996 то соли 2012 мудирӣ кафедраи забони тоҷикӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологиро ба уҳда дошт. Барои хизматҳои шоиста ва тӯлониаш дар тарбияи мутахассисони соҳаи филологияи тоҷик бо нишони «Аълочии маорифи Тоҷикистон» (1988) ва медали «Хизматҳои шоиста» (1999) сарфароз гардонид шудааст. Узви Иттифоқи журналистон (1992) мебошад.

Мавсуф муаллифи асарҳои «Хусусиятҳои лексикӣ «Таърихи Бадахшон», «Калиди дари ганҷ», «Синтаксис ва пунктуатсия» (ҳаммуаллиф), «Луғати омонимҳои забони тоҷикӣ», «Тарбияи ватандӯстиву интернационалии ҷавонон» (ҳаммуаллиф), «Алифбо ва имлои ниёгон» (барои факултетҳои ғайрифилологӣ), «Забон ва адабиёти тоҷик» (ҳаммуаллиф) барои факултетҳои ғайрифилологии мактабҳои олии ҷумҳурӣ), «Алифбои ниёгон ва матн» (барои синфҳои 4 ва 5, 7 ҳаммуаллиф), «Сухан бифканад минбару дорро» (ҳаммуаллиф), «Забони тоҷикӣ» (барои гурӯҳҳои тоҷикӣ, ҳаммуаллиф), «Наҳв ва аломатгузорӣ» (ҳаммуаллиф), «Забони тоҷикӣ» (барои гурӯҳҳои русӣ, ҳаммуаллиф), «Забони тоҷикӣ» (барои факултетҳои биологияву дорусозӣ), (ҳаммуаллиф), «Сухан аз арши барин омадааст», «Забони тоҷикӣ» (барои

ихтисосҳои ғайрифилологӣ).–Душанбе: «Эр-граф», 2019, 185 с. (хаммуаллиф С. Анварӣ, Н. Каримов) ва зиёда аз 200 мақолаҳои илмӣ, методӣ ва мақолаҳои оммавӣ мебошад. Дар конферонсу ҳамоишҳои берун аз ҷумҳурӣ дар Афғонистон, Эрон ва Ҳиндустон маърузаҳо кардааст.

Сабзаев Саидкул Миралиевич – доктори илми филология, профессори кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

31-уми декабри соли 1947 дар деҳаи Лархобӣ, ноҳияи Восеъ таваллуд шудааст. Соли 1954 ба мактаби ҳаштсолаи №27 деҳа дохил шуда, соли 1962 онро ба итмом расонд. Соли 1962 ба Омӯзишгоҳи касбӣ-техникии №32 ш. Кӯлоб дохил шуда, ҳамзамон дар мактаби шабонаи коргарчавонони №3 ш. Кӯлоб таҳсил кардааст. Соли 1964 ҳам ОКТ №32 ва ҳам мактаби миёнаро хатм намуда, ба факултети забон ва адабиёти тоҷики Институти давлатии педагогии Кӯлоб ба номи Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ дохил шуд.

Соли 1968 институтро бо дипломи аъло хатм намуд ва ба ҳайси омӯзгори кафедраи забони тоҷикӣ ба кор пазируфта шуд.

Аз ноябри соли 1968 то декабри соли 1969 дар хизмати ҳарбӣ буд. Аз соли 1969 то соли 1989 омӯзгор ва саромӯзгори кафедра буд. Аз соли 1989 то соли 1993 вазифаи мудирии кафедраи забони тоҷикиро ба уҳда дошт. Аз соли 1993 то соли 1998 дар вазифаи декани факултети филологияи Донишгоҳи давлатии Қӯрғонтеппа ба номи Носири Хусрав адои вазифа намуд.

Аз 30-юми марти соли 2000 то 3-юми декабри соли 2004 ректори Донишгоҳи давлатии Қӯрғонтеппа ба номи Носири Хусрав буд. Солҳои 2004-2005 иҷроқунандаи вазифаи профессори кафедраи забони тоҷикии ДДҚ ба номи Носири Хусрав, сипас сармутахассиси Департаменти аттестатсия ва акредитатсияи ВМ ҚТ, декани факултети филологияи Донишгоҳи давлатии омӯзгории Тоҷикистон ба номи Қандил Ҷӯраев буд. Солҳои 2006-2007 мудири шуъбаи таълими забон ва адабиёти ПРМ 13 м Тоҷикистон, солҳои 2007-2010 мудири кафедраи умумидонишгоҳии забони тоҷикии ДДОТ ба номи Қандил Ҷӯраев, солҳои 2010-2013 мудири шуъбаи забони институти забон, адабиёт, шарқшиносӣ ва мероси хаттии АИ ҚТ буд.

Аз соли 2010 профессори кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷик аст.

Соли 1982 дар мавзӯи «Лексикаи насри бадеи ёдгории асри XI форсу тоҷик «Кашф-ул-махҷуб»-и Абдулҳасани Чуллобӣ» рисолаи номзадӣ ва соли 1996 дар мавзӯи «Таҳқиқи лингвистии истилоҳоти тасаввуфи асрҳои XI- XII форсу тоҷик (зимни маводи «Кашф-ул-махҷуб»-и Абдулҳасани Чуллобӣ, «Табақот-ус сӯфия»-и Абдуллоҳи Ансорӣ ва «Асрор-ут-тавҳид»-и Абӯсаиди Абулхай)» рисолаи докторӣ дифоъ намудааст.

Соли 1998 ба нишони «Аълочии маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон», соли 1998 ба нишони «Аълочии фарҳанги Тоҷикистон» ва соли 2001 ба нишони «Аълочии матбуоти Тоҷикистон» кадр карда шудааст.

Муаллифи асарҳои илмию таълимии «Тасаввуф ва баъзе масъалаҳои таълими забон ва адабиёти тоҷик» (1989), «Бидъат ва илҳод дар адабиёти классикии тоҷику форси асри XI» (1989), «Системный анализ некоторых полисемичных имён существительных, обозначающих части головы человека в русском и таджикском языках (в его историческом освещении)» (1990), «Саволҳои имтиҳони тестӣ аз фанҳои забон ва адабиёти тоҷик барои дохилшавандагони мактабҳои олии миёнаи махсус» (2000), маҳорати суҳанварии Носири Хусрав» (2003), «Забони тоҷикӣ. Китоби дарсӣ барои синфи 5 (2006, 2013), «Каломи Президент дар таълими забон» (2007-2011), «Сухан рӯдакивор некӯ бувад» (2008), «Из истории олимпийского движения (Учебные тексты для учащихся старших классов с углубленным изучением русского и немецкого языков)» (2008), «Мақоми суҳан дар рӯзгори Имоми Аъзам Абӯҳанифа» (2009), «Нишондодҳои методӣ ба китоби дарсии «Забони тоҷикӣ» барои синфи 5» (2009), «Забон ва сабки баёни Мавлоночалоулуддини Балхӣ» (2004), чамъ зиёда аз сад рисола, дастурҳои методӣ, мақолаҳои фишурдаҳои илмӣ мебошад.

Узви Шӯрои диссертатсионии Д:047.016.01 оид ба химояи рисолаҳои докторӣ ва номзадӣ аз рӯйи ихтисоси педагогикаи умумӣ, назария ва таърихи педагогикаи умумӣ, назария ва таърихи педагогика дар назди Академияи таҳсилоти Тоҷикистон мебошад.

Таҳти роҳбарии ӯ ҳашт нафар оид ба забони тоҷикӣ ва педагогика рисолаҳои номзадӣ дифоъ намуданд.

Узви Иттифоқи нависандагони Тоҷикистон (аз с.2000) аст.

Шоир, драматург. Драмаи ӯ «Исёни таҳмина»-ро соли 1993 Театр-студияи «Авасто» ба сахна гузошта ва соли 1994 ба Озмуни ҷумҳуриявии театрҳои касбӣ «Парасту» пешкаш намуда буданд.

Чунин асарҳои бадеияш тариқи нашрияҳои давлатии ҷумҳурӣ ба таъби расидаанд:

1. Хатти роҳ (маҷмӯаи шеърҳо).–Душанбе: Адиб, 2001.

2. Садафи меҳр (маҷмӯаи шеърҳо).–Душанбе: Адиб, 2003.
3. Номи модарам (маҷмӯаи шеърҳо).–Душанбе: Адиб, 2006.
4. Саошианта (драмаи манзум).–Душанбе: Адиб, 2006.
5. Хоки намозӣ (маҷмӯаи шеърҳо).–Душанбе: Адиб, 2011.
6. Синаи раҳм (маҷмӯаи шеърҳо).–Душанбе: Адиб, 2014).
7. Пагоҳ равам ба мактаб (маҷмӯаи шеърҳо).–Душанбе, 2014).
8. Синаи раҳм ((маҷмӯаи шеърҳо).–Душанбе: Адиб, 2015).

Сулаймон Анварӣ –номзади илми филология, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

5-уми октябри соли 1946 дар ноҳияи Комсомолобод (ҳоло Нуробод) ба дунё омада, соли 1965 мактаби миёна, соли 1969 факултети таъриху филология, бахши забон ва адабиёти тоҷик ва соли 1975 шуъбаи рӯзонаи аспирантураи Донишгоҳи давлатии омӯзгории шаҳри Душанбе ба номи Т.Г. Шевченкоро хатм карда, рисолаи номзадиро дар мавзӯи «Вожаҳои низомии «Шоҳнома»-и Абулқосими Фирдавсӣ» соли 1980 дифоъ намудааст. Таҳти роҳбарии ӯ се нафар рисолаи номзадӣ дифоъ карда ва се нафари дигар дар марҳалаи натиҷагирӣ аз пажӯҳишҳои илмӣ худ мебошад.

Барои фаъолияти хуб дар арсаи таълиму илм бо нишони «Аълочии маорифи Тоҷикистон», се Грамотаи фахрии Вазорати маорифи Тоҷикистон сарфароз гардидааст. Узви Шӯрои ҳамгунсозии истилоҳоти Кумитаи забон ва истилоҳоти Ҳукумати Тоҷикистон, аъзои Бахши забоншиносии Шӯрои дифои рисолаҳои доктории Донишгоҳи миллии Тоҷикистон, узви Иттифоқи нависандагони Тоҷикистон ва узви Иттифоқи рӯзноманигорони Тоҷикистон аст.

Муаллифи китобҳои «Шеваи омӯзиш ва парвариш» (1991), «Суруди Зафар» (1994), «Вожаҳои низомӣ дар «Шоҳнома»-и Абулқосими Фирдавсӣ»(1994),«Забони аҳди Сомониён ва арзиши сухан» (1999), «Ромишгари мумтоз» (2000), «Дар ҷустуҷӯи сухани зебо» (2000), «Ҷойгоҳи сухан дар осори форсӣ-тоҷикӣ» (2005), «Туфон дар ғунча» (2009), «Зафари нотакрор» (2010), «Сухан дар коми ӯ меёфт сайқал» (2011), «Ҳочӣ Ҳусайн ва арзиши сухан» (2013), «Зафари таронапардоз» (2016), «Шоҳнома»-ганчинаи сухан» (2017), «Арзиши бадеии сухан» (2017),

«Нақди масоили суҳаншиносӣ» (2017), «Дар густараи забон ва баён» (2017), «Ҳамнавои рӯзгор» (2017) ва китобҳои дарсии «Забони тоҷикӣ» (барои синфҳои V, VI, VII мактабҳои миёнаи таҳсилоти умумӣ (солҳои 1984, 2015), Барномаи забони тоҷикӣ ва китоби «Забони тоҷикӣ» (китоби дарсӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологии муассисаҳои таҳсилоти олии касбӣ, 2019) ва беш аз 270 мақолаи илмӣ, методӣ ва оммавӣ (публиксистӣ) мебошад.

Фаъолияти ҷамъиятиву роҳбарӣ: солҳои 1996-2002 декани факултети филологияи тоҷики Донишгоҳи давлатии омӯзгории Тоҷикистон ба номи Қ. Ҷӯраев (ҳоло ДДОТ ба номи устод С. Айни), солҳои 1997-1999 раиси ҳайати коршиносони бахши забон ва адабиёти тоҷики Вазорати маорифи ҷумҳурӣ ва аз соли 2001 дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики ДМТ мебошад.

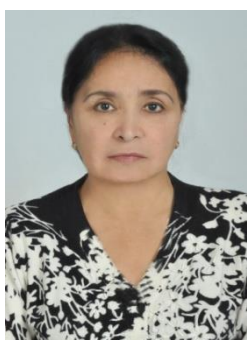
Аюбова Мамлакат Бойтураевна - номзади илмҳои филология, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

12-уми декабри соли 1956 дар ноҳияи Шаҳритузи вилояти Қўрғонтеппа (ҳозира Хатлон) таваллуд шуда, соли 1974 мактаби миёна, соли 1979 факултети филологияи Донишкадаи давлатии омӯзгории ш. Душанбе, соли 1998 шуъбаи ғоибонаи аспирантураи Донишгоҳи давлатии миллии Тоҷикистонро хатм карда, рисолаи номзадиро дар мавзӯи «Антропонимияи тоҷикони навоҳии Шаҳритузу Қубодиён (номҳои ашхос)» соли 2002 дифоъ намудааст.

Фаъолияти меҳнатиаш аз соли 1978 оғоз гардидааст. Солҳои 1978-1993 ба ҳайси муаллими забон ва адабиёти тоҷик дар мактабҳои миёна (1978-1987: №1-и н.Шаҳритуз; 1987-1993: №17, №25 ш. Душанбе), солҳои 1993-1994 муҳаррир ва сармуҳаррири шуъбаи таъбу нашри ДДМТ, солҳои 1994-2002 ассистенти кафедраи хат ва матни форсии тоҷикии ДМТ, солҳои 2002-2007 муаллими калони кафедраи забони тоҷикӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологӣ (ҳоло кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистон) кор кардааст. Аз соли 2007 то имрӯз дар кафедраи мазкур ба ҳайси дотсент кору фаъолият менамояд.

Ҳаммуаллифи китобҳои дарсии “Забони тоҷикӣ барои гурӯҳҳои русии факултетҳои ғайрифилологӣ» (2008, 2014 (бо такмили тасҳех); “Забони тоҷикӣ (дастури амалӣ барои факултети биология)” (2019); “Забони тоҷикӣ (барои факултетҳои биология ва тиббиву дорусозӣ)” (2013); «Барномаи таълимӣ аз фанни забони тоҷикӣ барои гурӯҳҳои русии ихтисосҳои ғайрифилологӣ» (2010), муаллифи рисолаи илмӣ «Антропонимияи тоҷикони навоҳии Шаҳритузу Кубодиён (номҳои ашхос)” (2013) ва зиёда аз 50 мақолаи илмӣ-тадқиқотӣ ва оммавию методӣ мебошад.

Раҳимова Шаҳринисо Содиковна – номзоди илми филология, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

8-уми октябри соли 1960 дар шаҳри Қўрғонтеппаи вилояти Қўрғонтеппа (ҳоло вилояти Хатлон) таваллуд шудааст. Соли 1977 мактаби миёнаи №39 шаҳри Қўрғонтеппа ва соли 1981 Институти давлатии педагогии шаҳри Душанбе ба номи Т.Г. Шевченкоро хатм кардааст.

Фаъолияти кориашро соли 1981 ба сифати ассистенти кафедраи МТИ-филиали ДДПД ба номи Т.Г. Шевченкоро дар шаҳри Қўрғонтеппа оғоз намудааст. Хатмкардаи шӯбаи аспирантураи Институти давлатии педагогии шаҳри Душанбе ба номи Т.Г. Шевченко (1987).

Соли 1992 дар мавзӯи «Унсурҳои лаҳҷавӣ ва хусусиятҳои услубии истифодаи онҳо дар настри тоҷик» рисолаи номзадӣ ҳимоя намудааст. Аз соли 2003 инҷониб дар кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷик ба ҳайси дотсент фаъолият намуда истодааст.

Муаллифи 1 монография, чор васоити таълимӣ ва зиёда аз 30 мақолаи илмӣ ва илмию-методӣ мебошад. Дар мавзӯи «Муродифоти грамматикӣ шаклҳои замони феъл дар забони тоҷикӣ» таҳқиқот бурда истодааст.

Барои хизматҳои дар таълиму тарбияи мутахассисони соҳаи маориф бо нишони «Аълочии маорифи Тоҷикистон» кадрдонӣ шудааст. Осор: Забони тоҷикӣ (дастури таълимӣ барои донишҷӯёни факултетҳои геологӣ ва кимиё) (2009), Забони тоҷикӣ (дастури таълимӣ барои донишҷӯёни шӯбаи ғоибонаи факултетҳои ғайрифилологӣ (2011). Забони тоҷикӣ (дастури таълимӣ барои донишҷӯёни факултети геология (2015), Диалектизмҳо ва хусусиятҳои услубии истифодаи онҳо дар настри

тоҷик (2013), Забони тоҷики (дастури таълимӣ барои факултети дипломатия, 2018) ва ғайра.

Тӯраҳасанов Қодирқул Шодикӯлович - номзади илми филология, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

28-уми декабри соли 1966 дар ноҳияи Айнии вилояти Суғд таваллуд шуда, соли 1984 мактаби миёнаи №4, соли 1991 факултети забонҳои Шарқи Донишгоҳи миллии Тоҷикистонро хатм кардааст.

Фаъолияти кориашро соли 1991 дар кафедраи хат ва матни форсии тоҷикӣ оғоз намудааст.

Хатмкардаи аспирантураи ДМТ ва ДТИ ТҶТ (1997).

Солҳои 2000-2006 муаллими калон ва аз соли 2007 то ҳол дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ барои факултаҳои ғайрифилологии ДМТ.

Соли 2000-ум рисолаи номзодиашро дар мавзӯи «Истилоҳоти пешобшиносӣ дар забони форсии тоҷикӣ» химоя намудааст. Муаллифи 2 монография, 12 васоити таълимӣ ва зиёда аз 50 асару мақолаҳои илмиву методӣ ва оммавӣ мебошам.. Дар мавзӯи «Таҳаввули истилоҳоти тиббии тоҷикӣ» кори тадқиқотӣ бурда истодааст.

Китобу дастурҳои «Истилоҳоти пешобшиносӣ дар забони форсии тоҷикӣ» (2005), Забони тоҷикӣ (барои гурӯҳҳои русӣ (2010), Забони тоҷикӣ (барои гурӯҳҳои иқтисодӣ), (2017). Фарҳанги истилоҳоти пешобшиносӣ (соли 2008), Таърихи таҳаввули истилоҳоти илмии тиббӣ дар забони тоҷикӣ (2015). Се ҳазору сесаду сию се саволу ҷавобҳои тестӣ аз забон ва адабиёти тоҷик (2014), Расму оинҳои мардумӣ (2009), Табрикнома (2017), История формирования таджикской медицинской терминологии (2015), Забони тоҷикӣ (барои факултети ҳуқуқшиносӣ, 2019) ва мақолаҳои зиёди илмӣ ва илмӣ-оммавӣ навиштааст.

1.

Каримов Назрулло Салимович – номзади илми филология, дотсент, мудири кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

15-уми сентябри соли 1976 дар ноҳияи Москва (ҳоло Ҳамдонӣ) ба дунё омада, соли 1993 мактаби миёнаи рақами 18-и деҳаи Даштиҷуми ноҳияи Шӯрообод (ҳоло Шамсиддини Шохин), соли 2000-ум

факултети филологияро бо ихтисоси забон ва адабиёти тоҷик ва соли 2005 шуъбаи рӯзона ва ғоибонаи аспирантураи Донишгоҳи миллии Тоҷикистонро хатм карда, рисолаи номзадро дар мавзӯи «Хусусиятҳои луғавию маъноии забони ғазалиёти Абулқосим Лоҳутӣ» феввали соли 2013 дифоъ намудааст. Солҳои 2002-2013 мушовири ноиби аввали ректори ДМТ, ассистент, муаллими калон ва дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷик, соли 2013 ба сифати директори Маркази таъбу нашр, баргардон ва тарҷумаи ДМТ ва октябри соли 2013 ба асоси озмун мудирӣ кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷик интихоб гардид.

Барои фаъолияти хуб дар ҷодаи таълим ва илм бо Ифтихорномаи Вазорати маориф ва илми ҚТ, Кумитаи забон ва истилоҳоти назди Ҳукумати ҚТ ва Донишгоҳи миллии Тоҷикистон сарфароз гардидааст.

Муаллифи монографияи «Хусусиятҳои луғавию маъноии забони ғазалити Лоҳутӣ», Забони тоҷикӣ (китоби дарсӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологии муассисаҳои таҳсилоти олии касбӣ). – Душанбе, 2019 (ҳаммуаллиф), Забони тоҷикӣ (дастури таълимӣ барои факултети иқтисод ва идора). – Душанбе, 2019, 175с. (ҳаммуаллиф), Забони тоҷикӣ (дастури таълимӣ барои факултети муносибатҳои байналхалқӣ). – Душанбе, 2019, 185с. (ҳаммуаллиф), «Луғати вожаҳои арабии ғазалиёти Лоҳутӣ», «Маҷмӯи саволҳои тестӣ аз фанни алифбои ниёгон» ва «Барнома аз фанни алифбои ниёгон» (барои донишҷӯёни соли аввали ихтисосҳои ғайрифилологӣ), «Номҳои тоҷикӣ» (бо шарҳи маъно). – Душанбе: “ЭР-Граф”, 2017, -80с. ва ғайра мебошад.

Кабиров Хуршед Шаҳбозбекович – шарқшинос, доктори илмҳои филологӣ, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон. 27-уми апрели соли 1973 таваллуд шуда, соли 1990 мактаби миёнаи №24-и ш. Душанбе, соли 1990-1996 шуъбаи арабии факултети шарқшиносии ДМТ (УДТ), солҳои 1994-1996 Маркази омӯзиши забонҳои Донишгоҳи давлати Кувейт.

Солҳои 1996 – 1997 мудири шуъбаи илм ва робитаҳои байналмилалии раёсати обуҳавосанҷии Вазорати ҳифзи муҳити зист ва солҳои 1997-2001 ба сифати мутахассиси пешбар, баъдан сармутахассиси раёсати сиёсати илмӣ-техникӣ ва барномаҳои рушди иҷтимоии Вазорати иқтисод ва робитаҳои иқтисоди хориҷии ҚТ фаъолият намудааст. Соли 2001 ассистенти кафедраи Хат ва матнӣ форсии тоҷикӣ ДДМТ, соли 2007 муаллими калони кафедраи забони тоҷикӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологии ДМТ, аз соли 2012 то 2015 докторант. Соли 2009 рисолаи номзадиашро таҳти унвони «Вижагиҳои хоси забони шеъри Мавлоно Чалолиддини Румӣ» ва рисолаи докториашро соли 2017 таҳти унвони «Таҳқиқоти этнолингвистии лексикаи рӯзгордории тоҷикони Чин (дар мисоли маводи гурӯҳи этникии сарикӯлиҳо)» ҳимоя намудааст. Муаллифи 2 монография, 4 васоити таълимӣ-тарбиявӣ ва бештар аз 60 асару мақолаҳои илмӣ-методӣ мебошад.

Китобу монографияҳои «Дастури иншонигорӣ» (барои докталабони макотиби олий) (2008), Дастури таълимии «Забони тоҷикӣ» (барои факултетҳои иқтисодӣ, 2016) «Марвориде дар уқёуси бекарон» (2017), «Султони мулки сухан» (2011), Вижагиҳои хоси забони шеъри Мавлоно Чалолиддини Румӣ (монография), «Этнолингвистическое исследование бытовой лексики языка таджиков Китая» (2016) (монография), «Таҳқиқоти этнолингвистии лексикаи рӯзгордории тоҷикони Чин (дар мисоли маводи гурӯҳи этникии сарикӯлиҳо)» (2017, ба забони русӣ) ва ғ.

Бобобеков Алишер Мирбобоевич - номзади илми филология, дотсенти дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики ДМТ.

1-уми сентябри соли 1965 дар ш. Панҷакенти вилояти Ленинобод (ҳоло Суғд) таваллуд шуда, соли 1982 мактаби миёна, соли 1990 факултети филологияи тоҷики Университети давлатии Тоҷикистонро (ҳоло ДМТ) хатм карда, рисолаи номзадиро дар мавзӯи “Қатрони Табрзӣ ва мероси адабии ӯ” соли 2012 дифоъ намудааст. Аз майи соли 1984 то июни соли 1986 дар хизмати ҳарбӣ буд.

Муаллифи китобу дастурҳои таълимии “Дастури иншонигорӣ” (2009), “Забони тоҷикӣ (дастури таълимӣ барои донишҷӯёни факултетҳои иқтисодӣ” (2018), “Марвориде аз укёнуси беканор” (2017), монографияи “Қатрони Табрзӣ”(2014) ва зиёда 30 мақолаҳои илмиву оммавӣ мебошад.

Муслимов Маъбуд – номзади илми филология, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забону адабиёти тоҷики факултаи филологияи донишгоҳи миллии Тоҷикистон. 1-уми майи соли 1972 дар ноҳияи Кумсангир (ҳозираи Чайхуни вилояти Хатлон) таваллуд шудааст. Соли 1989 мактаби миёна, соли 1990 ба факултаи забонҳои шарқ шуъбаи арабӣ дохил шудааст ва соли 1995 онро хатм намудааст.

Пас аз хатми донишгоҳ дар факултаи филология дар кафедраи забони муосири тоҷики ДДМТ ба ҳайси лаборанти калони кафедра ба кор шурӯъ кардааст.

Аз сентябри соли 2001 ба сифати ассисенти кафедраи хат ва матни форси тоҷикии ДДМТ (ҳоло кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забону адабиёти тоҷик) ба кор шурӯъ кардааст.

Соли 1999 шуъбаи ғоибонаи аспирантураи Донишгоҳи давлатии миллии Тоҷикистонро хатм намудааст. Рисолаи номзадиашро дар мавзӯи «Воҳидҳои фразеологии забони адабии муосири тоҷик бо унсурҳои луғавии арабӣ» соли 2006 дифоъ намудааст. Барои корҳои шоёнаш дар

ҷодаи таълиму тарбия соли 2014 ба ифтихорномаи Вазорати маориф ва илми ҶТ сарфароз гардидааст.

Муаллифи монографияи «Воҳидҳои фразеологии забони адабии муосири тоҷик бо унсурҳои луғавии арабӣ» (2009), «Забони тоҷикӣ» (дастури таълимӣ барои донишҷӯёни факултети геология) (2016), «Забони тоҷикӣ (барои факултети химия, ҳаммуаллиф)», «Маҷмуаи саволҳои тести аз фанни забони тоҷикӣ» (2009), «Забони тоҷикӣ китоби дарси барои донишҷӯёни факултети кимиё» (2018), «Луғатномаи таълимии воҳидҳои фразеологии забони тоҷикӣ бо вожаҳои арабӣ» (2014) ва зиёда аз 35 мақолаи илмиву омавӣ ва васоити дастурҳои таълимӣ мебошад.

Қурбонов Содик Ҳамроқуллович – номзади илми филология, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

23-юми октябри соли 1974 дар ноҳияи Бойсуни вилояти Сухондарё таваллуд шуда, соли 1990 мактаби миёнаи №18, соли 1996 факултети филологияи тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистонро хатм кардааст.

Фаъолияти кориашро соли 1998 муҳаққиқ-коромӯзи кафедраи таърихи забон ва типологияи ДДТ сар кардааст. Хатмкардаи аспирантураи ДМТ (2003). Соли 2001-2003 ассистенти кафедраи хат ва матни форсии тоҷикии ДМТ, соли 2004 муаллими калон ва соли 2007 дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологӣ. Соли 2004 таҳти унвони «Ибораҳои исмӣ дар лаҳҷаҳои Бойсун» рисолаи илмиашро дифоъ намудааст. Муаллифи 1 монография, 12 дастури таълимӣ ва беш аз 70 асару мақолаҳои илмӣ-методӣ ва омавӣ мебошад. Аълочии маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон (2016). Дар мавзӯи «Асолат дар лаҳҷаҳои тоҷикӣ» кори тадқиқотӣ мебарад.

Китобу монографияҳои “Лаҳча-нумӯи дигари забони куҳан”. – Душанбе: «Оила», 2008 (монография); Забони тоҷикӣ (дастури таълимӣ барои факултети физика ва риёзӣ). – Душанбе: «ЭР-граф», 2014 (ҳаммуаллиф); Хуҷҷатнигорӣ. – Душанбе: «ЭР-граф», 2015; Таълими коидаҳои имлои забони тоҷикӣ. – Душанбе: «Баҳманруд», 2016.

Қосимов Солех Салимович – номзади илмҳои филология, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

11-уми июли соли 1976 дар деҳаи Даштиҷуми ноҳияи Шӯрообод (ҳоло Шамсиддини Шоҳин) ба дунё омада, соли 1993 мактаби миёна, соли 1999 шӯбаи рӯзонаи факултети филологияи Донишгоҳи давлатии миллии Тоҷикистонро бо дипломи аъло, соли 2005 шӯбаи ғоибонаи аспирантураи Донишгоҳи давлатии миллии Тоҷикистонро хатм намудааст. Соли 2013 дар мавзӯи «Зиндагинома ва осори Салими Хатлонӣ (Масъалаҳои назми тоҷик дар давраи Истиқлолияти Тоҷикистон)» рисолаи номзадӣ ҳимоя кардааст.

Барои фаъолияти пурсамараш дар таълиму тарбияи донишҷӯён соли 2013 бо нишони “Аълоҷии маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон” қадрдонӣ шудааст.

Қосимов С. 1 монографияи илмӣ, зиёда аз 20 мақолаи илмӣ-методӣ ва оммавӣ дар нашрияҳои давлатӣ нашр карда, як дастури методӣ «Оид ба таълифи рисолаҳои дипломӣ аз адабиёти тоҷик» дар ҳаммуаллифӣ таҳия намудааст.

Фаъолияти ҷамъиятию роҳбарӣ: солҳои 2004-2007 методисти шӯбаи илмию методӣ ва сармутахассиси Шӯрои илмию методии ДМТ; солҳои 2007-2008 ёрдамчии ректори ДМТ; солҳои 2008 -2010 ёрдамчии муовини ректор оид ба таълими ДМТ; аз моҳи феврالی соли 2010 то имрӯз дар вазифаи муовини сардори раёсати таълими ДМТ қору фаъолият намуда истодааст. Аз соли 2014 узви Иттифоқи журналистони Тоҷикистон мебошад.

Гаффоров Шохрух (тав.31.01.1976, ноҳияи Фархор), адабиётшинос, номзади илмҳои филологӣ (2011).

Факултети филологияи тоҷикро бо дипломи аъло хатм кардааст (2005). Мудири кабинети “Махзани адаб”-и факултети филологияи тоҷик (2003-2005). Аспиранти шӯбаи ғоибонаи ДМТ (2005-2009), муовини декани факултети филологияи тоҷик (2005- 2007). Аз соли 2005 ба сифати ассистенти кафедраи забони тоҷикӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологии Донишгоҳи миллии Тоҷикистон ба фаъолият шурӯъ намудааст. Аз соли 2009 то сентябри 2011 ба ҳайси ёвар ва мушовири муовини аввали ректори Донишгоҳи миллии Тоҷикистон ифои вазифа кардааст. Аз соли 2011 то соли 2013 дар вазифаи мудири шӯбаи тайёрии ДМТ ва минбаъд директори литсейи равияи табию риёзии ДМТ кор карда истодааст.

Рисолаи номзадияшро таҳти унвони “Азрақии Ҷиравӣ ва хусусиятҳои бадеӣ эстетикӣ қасоиди ӯ” соли 2012 ҳимоя намудааст. Муаллифи китоби «Забони тоҷикӣ» (дастури таълимӣ барои факултетҳои таърих ва фалсафа). – Душанбе: «Баҳманруд», 2012 (ҳаммуаллиф); Як нусхаи дастнависи девони Азрақӣ. – Душанбе, 2010., монографияи «Қасидасарои навоар» (Азрақии Ҷиравӣ). –Душанбе, 2015 ва зиёда аз 30 асару мақолаҳои илмӣ-методӣ ва оммавӣ мебошад.

Ҳафизода Дӯстмурод – дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

1-уми октябри соли 1977 дар ноҳияи Файзобод таваллуд шуда, соли 1994 мактаби миёна, соли 2005 факултети филологияи ДМТ-ро хатм намудааст. Соли 2015 бо нишони “Аълочии маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон” сарфароз гардонида шудааст.

Фаъолияти кориашро ҳамчун омӯзгори забон ва адабиёти тоҷик дар МТУ№33 ноҳияи Файзобод оғоз намуда, солҳои 2005-2007 муҳаққиқ-коромӯзи кафедраи назария ва адабиёти навини форсии тоҷикии ДМТ,

солҳои 2007-2010 аспиранти назария ва адабиёти навини форсии тоҷикии ДМТ, аз соли 2010 то кунун ассистент, муаллими калон(2010) ва дотсент(2014)-и кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики ДМТ мебошад.

Рисолаи номзадиашро дар мавзӯи “Мавзӯҳои сиёсӣ-назми солҳои 90-уми тоҷик” соли 2010 ҳимоя намудааст.

Муаллифи китобҳои “Ҷанги шаҳрвандӣ ва инъикоси бадеии он” (2010), Инъикоси воқеаҳои иҷтимоӣ-сиёсии Тоҷикистон дар назми солҳои 90-уми садаи XX. (2014,) Забони тоҷикӣ (дастури таълими барои донишҷӯёни факултети иқтисод ва идора).–Душанбе, 2019 ва мақолаҳои илмӣ ва илмӣ-омавӣ мебошад.

Шукуров Гулназар Холович – номзоди илмҳои филология, дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики ДМТ.

01 январи соли 1974 дар ноҳияи Айнии вилояти Суғд, дар оилаи омӯзгор таваллуд шуда, соли 1990 мактаби миёна, соли 1999 факултети филологияи тоҷик ва соли 2010 факултети молиявию иқтисодии ДМТ – ро хатма намудааст. Рисолаи номзадиро дар мавзӯи «Таҳаввули забони адабии тоҷик дар давраи истиқлол (дар асоси маводи рӯзномаҳо)» соли 2007 дифоъ намудааст.

Муаллифи китобҳои «Дастури иншонигорӣ» (2008), Забони тоҷикӣ (дастури таълимӣ барои факултетҳои иқтисодӣ, 2009) «Таҳаввули забони адабии тоҷик дар давраи истиқлол» (2011), «Tajik for beginners» (бо забони англисӣ) (2012), «Луғати вожаҳои нав» (2013), Забони тоҷикӣ барои навомӯзон (бо забони чинӣ) (2014), «Забони тоҷикӣ барои навомӯзон (бо забони қазоқӣ)» (2015), “Забони тоҷикӣ” (2016) ва зиёда аз 27 мақола ва дастуру васоити таълимӣ мебошад.

Солҳои 2001-2007 ассистенти кафедраи хат ва матни форсии тоҷикии ДМТ, солҳои 2008- 2011 - муаллими калони кафедраи забони тоҷикӣ барои таҳассусҳои ғайрифилологии ДМТ, солҳои 2011то ҳоло дотсенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики ДМТ. Аз соли 2009 узви Иттифоқи журналистони Тоҷикистон мебошад.

Акбарова Давлатбӣ Нусратуллоевна—муаллимаи калони кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

20-уми ноябри соли 1972 дар деҳаи Боғи Ҳабиби ноҳияи Муъминободи вилояти Хатлон таваллуд шуда, соли 1990 мактаби миёна, соли 1995 факултети филологияи тоҷики Донишгоҳи давлатии омӯзгории ба номи Абӯабдуллоҳ Рӯдакии шаҳри Кӯлобро хатм намудааст.

Фаъолияти кориашро аз лаборанти кафедраи физикаи ДДОК оғоз намуда, солҳои 1990-1995 донишҷӯи факултети филологияи ДДОК, солҳои 1995-1998 ассистенти кафедраи забони тоҷикии ДДОК, солҳои 1998-1999 муҳаққиқ-коромӯзи кафедраи таърихи забон ва типологияи ДМТ, солҳои 1999-2005 аспиранти кафедраи таърихи забон ва типологияи ДМТ, солҳои 2005-2006 лаборанти калони кафедраи забони тоҷикӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологии ДМТ, солҳои 2006-2010 ассистенти кафедраи забони тоҷикӣ барои ихтисосҳои ғайрифилологии ДМТ ва аз соли 2011 то ҳол муаллимаи калони кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи ДМТ мебошад.

Рисолаи номзадиашро дар мавзӯи “Калимасозии морфологии достони “Сиевуш”-и “Шоҳнома”-и Абулқосим Фирдавсӣ” омодаи дифоъ намуда, муаллифи як қатор мақолаҳои илмӣ мебошад. Инчунин дастури таълимии “Забони тоҷикӣ” барои факултети ҳуқуқшиносиро бо ҳаммуаллифӣ соли 2019 нашр карданд.

Нуралиева Дилором Қудратовна – ассистенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

28-уми октябри соли 1966 дар ноҳияи Совети вилояти Кӯлоб (ҳозира Темурмалики вилояти Хатлон) таваллуд шуда, соли 1984 мактаби миёна, соли 1990 факултети филологияи тоҷикро хатм намудааст. Соли 1990-1991 лаборанти кафедраи забони тоҷикӣ, соли 1991-1992 унвонҷӯи ҳамин кафедра, 1992 аспиранти рӯзонаи ҳамин донишгоҳ, соли 1996 корманди ВА ҚТ, соли 2011 лаборанти кафедраи забонҳои хориҷии факултети МБДМТ.

Аз соли 2013 то ҳол ассистенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

Дар мавзӯи “Хусусиятҳои грамматикӣ ҳуҷҷатҳои меъриӣ соҳаи ҳуқуқ” тадқиқоти илмӣ бурда истодааст.

Холназарова Сафаргул Алиевна -ассистенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

15 августи соли 1960 дар шаҳри Душанбе таваллуд шуда, соли 1977 мактаби миёна, соли 1982 факултети филологияи тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистонро (пештара Университети давлатии Тоҷикистон ба номи В.И. Ленин) хатм кардааст.

Фаъолияти кориашро дар вазифаи муҳаррири хурд дар Палатаи китоби РСС Тоҷикистон соли 1982 сар кардааст. Аз соли 1983 то соли 2013 дар Институти шарқшиносӣ ва забону адабиёти тоҷики Академияи илмҳои Ҷумҳурии Тоҷикистон дар вазифаи ходими илмӣ кор кардааст. Аз моҳи сентябри 2001 то ҳоло ассистенти кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон мебошад. “Дастури тиб”-и Закариёи Розиро бо ҳаммуаллифии А.Девонакулов соли 2000 ба чоп тайёр намуда, муаллифи 4 мақолаи илмӣ дар Энциклопедияи тоҷик мебошад.

Муҳаммадхоча Назар – муаллими калони кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

14-уми майи соли 1982 дар ш. Қўрғонтеппаи вилояти Хатлон ба дунё омада, соли 1989 ба мактаби миёна рафта, соли 2005 факултети филологияи ДМТ-ро хатм намудааст.

Фаъолияти кориашро ба ҳайси муҳаққиқ-коромӯзи кафедраи таърихи адабиёти тоҷик оғоз намуда, солҳои 2006-2011 ба сифати китобдор ва мудирӣ Маркази фарҳангии ба номи профессор Ш. Ҳусейнзода, соли

2011-2012 муҳаррири Маркази таъбу нашр, баргардон ва тарҷумаи ДМТ, аз соли 2012 ассистенти кафедраи забони тоҷикӣ (барои ихтисосҳои ғайрифилологӣ), аз соли 2013 то кунун муаллими калони кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики ДМТ мебошад.

Рисолаи номзадиашро дар мавзӯи “Масъалаҳои поэтикаи сухани бадеӣ дар эҷодиёти Ҳусайн Воизи Кошифӣ”- омодаи дифоъ намуда, муаллифи якчанд мақолаҳои илмӣ ва дастурҳои таълимӣ мебошад.

Муаллифи китобҳои “Таърихи адабиёти тоҷик” (Баёз, ҷ. I), ҳаммуаллиф (2010), Баёзи адабиёт–синфи 10 (ҳаммуаллиф) (2010), Таърихи адабиёти тоҷик (Баёз, ҷ. II) (2014,) (ҳаммуаллиф), Таърихи адабиёти Амрико–Душанбе, 2017. – 269 с. (ҳаммуаллиф), Истилоҳоти адабиётшиносӣ (дастури ёрирасони таълимӣ) мураттиб- Душанбе, 2018.- 44 с., Ашъори дилангез (воситаи ёрирасон барои донишҷӯёни ғайри филологии ДМТ) мураттиб- Душанбе, 2018.-207 с., Адабиёти Юнону Рими бостон (дастури таълимӣ) Душанбе, 2018.-191 с. (ҳаммуаллиф). Инчунин муаллифи ҳашт мақолаи илмӣ-омавӣ мебошад.

Ҳасанов Исмадулло Саъдуллоевич – муаллими калони кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

1-уми январи соли 1960 дар деҳаи Чашмасори ноҳияи Муъминобод вилояти Хатлон таваллуд шуда, соли 1977 мактаби миёна, соли 1982 факултети забон ва адабиёти тоҷики ДДК ба номи Рӯдакиро хатм намуда, то соли 2012 дар мактаби миёнаи №7 ноҳияи Муъминобод ба ҳайси муаллими забон ва адабиёти тоҷик фаъолият намудааст. Аз соли 2012 ба ҳайси ассистенти ва муаллими калони кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики факултети филологияи Донишгоҳи миллии Тоҷикистон кор карда истодааст. Дар мавзӯи «Мундариҷаи эҷодиёти Алимӯҳаммад Муродӣ» тадқиқот бурда истодааст. Муаллифи мақолаҳои илмӣ ва илмӣ -омавӣ мебошад.

Одиназода Мехрубон (тав.15.12.1959, ноҳияи Ҳамадонӣ), забоншинос, муаллими калон

Факултети филология тоҷики ДДОТ соли 1985 хатм кардааст. Аз солҳои 1985 то соли 2008 дар мактабҳои таҳсилоти умумии № 17, 54, 1 ва литсейи №1 ноҳияи Ҳамадонӣ ба ҳайси омӯзгори дараҷаи олӣ аз фанҳои «забон ва адабиёти тоҷик» ва «Алифбои ниёгон» фаъолият намудааст. Солҳои 2008 то соли 2013 дар Коллеҷи кӯҳкорӣ ба номи С. Юсуфова мудири кафедраи забонхоро ба уҳда дошт.

Солҳои 2013 то 2016 омӯзгори калони кафедраи забон ва адабиёти Коллеҷи омӯзгори ба номи Х. Махсумова фаъолият намудааст.

Аз моҳи сентябри соли 2016 то ҳол ба сифати муаллими калони кафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистон кор карда истодааст. Кори илмӣ-таҳқиқотияшро дар мавзӯи «Вижагиҳои воҷасозӣ дар маснави «Ирфон»-и Мирзо Абдулқодири Бедил» пеш бурда истодааст.

Муаллифи зиёда аз 10 мақолаҳои илмӣ-методӣ ва оммавӣ мебошад

Каримова Зулфия Мазийевна ассистентикафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи миллии Тоҷикистон.

21-уми октябри соли 1978 дар деҳаи Тағноби ноҳия Ҳамадонӣ вилояти Хатлон таваллуд шуда, соли 1994 мактаби миёна, соли 2007 шӯъбаи ғоибонаи факултети филологияи ДМТ-ро хатм намудааст.

Фаъолияти кориашро соли 2005 ба сифати коргузори факултаи гумруки Донишқадаи андоз ва ҳукуқ (ҳоло Донишқадаи молия ва иқтисоди Тоҷикистон) ғоз намуда, аз соли 2009 то соли 2016 лаборант, 2016 то 2019 мудири кабинетикафедра ва аз моҳи сентябри соли 2019 ассистентикафедраи забони тоҷикӣ ва усули таълими забон ва адабиёти тоҷики ДМТ мебошад. Доир ба лаҳҷаи ҷануби Тоҷикистон тадқиқоти илмӣ бурда истодааст. Дар ин самт мақолаҳои илмӣ хешро дар маҷмӯаи «Паёми донишгоҳи миллии Тоҷикистон» бо номҳои «Асолати забон дар лаҳҷаҳои тоҷикӣ (20012), Унсурҳои таърихӣ дар лаҳҷаҳои тоҷикӣ (2013) нашр кардааст.